

[H. P. Johansen.]

men der var paa daværende Tidspunkt en betydelig Modstand imod en saadan Lovgivning ogsaa her i Landstinget, og Forslaget blev stemt ned med ret stor Majoritet — hvis jeg ikke husker fejl, var der 39 Stemmer imod og kun 25 Stemmer for Forslaget. Ogsaa paa et senere Tidspunkt, nemlig i Rigsdagssamlingen 1940—41, har Landstinget drøftet Spørgsmaalet om kvindelige Præster, og det viste sig ogsaa dengang, at der var meget delte Meninger om en saadan Lovgivning. Jeg tror, jeg kan opgøre Stillingen i 1940 saaledes, at Det radikale Venstre og Socialdemokratiet var stemt for at ligestille Kvinder og Mænd paa dette Omraade, medens den daværende Kirkeminister, nuværende Folketingsmand Fibiger, ikke ønskede en saadan Reform gennemført. Det samme var Tilfældet med Bondepartiet, som dengang var repræsenteret i dette Ting, og Venstres Ordfører udtalte ved den Lejlighed, at han skønnede, at Sagen først fik Interesse, naar der var en Menighed, som tilkendegav, at den ønskede at faa en Kvinde ansat som Præst. Det samme Standpunkt har den højtærede Minister gjort sig til Talsmand for i Dag. Det kan ogsaa lyde ret logisk at sige saadan. Men der er jo en Skavank ved det Standpunkt. Der er jo den Skavank, at man derved ikke opfordrede Kvinderne til at lade sig uddanne til Præster, og man opfordrede heller ikke derved Menighederne til at rejse Kravet om en kvindelig Præst, naar det stod hen i det uvisse, hvordan en saadan Lovgivning vilde falde ud. I Virkeligheden var det Standpunkt en Spærrebom for de kvindelige Præster. Men nu bliver Spørgsmaalet jo rimeligvis meget hurtigt løst.

Hvor meget denne Lovgivning saa vil komme til at betyde, maa Tiden vise. Det er jo muligt, at der ikke bliver ansat ret mange Kvinder i Præsteembeder i hvert Fald i Landsognene, selv om det ganske vist er en Menighed paa Landet, som har ført Kravet frem i Øjeblikket. Jeg kunde imidlertid tænke mig, at der i hvert Fald i Byerne var Menigheder, hvor der var flere Præster, og hvor man vilde finde det formaalistjænligt at ansætte en Kvinde i et af Præsteembederne. Jeg haaber, at dette sker. Jeg tror, det vilde gavne Kirkens Arbejde, hvis det skete.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg aldeles ikke forstaar de Mennesker, der anerkender Kvindernes Arbejde i Søndagsskolerne, anerkender Kvindernes Religionsundervisning i Folkeskolen, anerkender Kvindernes uhyre vanskelige Arbejde ude paa Missionsmar-

kerne, men som modsætter sig, at Kvinderne skulde kunne beklæde Præsteembeder, hvis en Menighed ønsker det, og hvis den paagældende Kvinde har den fornødne Uddannelse. Jeg er kun i Stand til at finde en eneste Forklaring, nemlig at det er en vis Form for Konservatisme, en Fastholden ved det bestaaende, der giver sig Udslag her. Ja, jeg kan ikke se rettere, end at det, set ud fra et kristeligt Synspunkt, næsten er en uværdig Tanke at gøre Kvinderne til saadan en Slags anden Klasses Mennesker, hvem man ikke kunde betro en Gerning inden for Folkekirken. Set fra et demokratisk Synspunkt forekommer det mig ogsaa, at man maa give Kvinderne de samme Rettigheder, som man giver Mændene paa dette Omraade. Nu har jeg ganske vist hørt den Paastand, at det skulde være en næsten totalitær Tanke, der kom til Orde i det Lovforslag, som her er forelagt. Jeg synes, dette er helt uden Mening. Jeg kan ikke se rettere, end at det er en Frihedslovgivning i Ordets allerbedste Betydning, som gennemføres.

Naar man nu læser den Protest fra vist mere end 500 Præster, som er blevet fremsendt til Rigsdagen, gaar det i hvert Fald mig saadan, at jeg uvilkaarligt spørger, om det Resultat, der er naaet til Dato paa dette Omraade, da er saa godt, at man har Raad til at vise Kvinderne bort fra dette Arbejde. Jeg tror ikke, man kan sige, at det er Tilfældet. Naar jeg gør den Bemærkning, er det uden den fjerneste Antydning af Spydighed over for de 500 Præster, der har fremsendt Adressen.

Saa er den Tanke opstaaet, at Rigsdagen skulde nedsætte et nyt kirkeligt Udvalg i Anledning af denne Sag. Jeg har selv haft den Ære at være Medlem af det sidste kirkelige Udvalg, og jeg ved, at selv om dette Spørgsmaal blev drøftet mange Gange, blev der ikke skabt den ringeste Klarhed deri. Jeg er egentlig helt enig med den højtærede Minister, som ved en eller anden Lejlighed har sagt, at man kan sige ja til Kvindernes Adgang til Præsteembeder, det er et Standpunkt, og man kan sige nej, det er ogsaa et Standpunkt, men man kan ikke vedblivende udskyde denne Sag, denne Sag maa nu finde sin Afgørelse. Og andet og mere end at udskyde Sagen vilde et saadan Udvalg ikke formaa, selv om det naturligvis ikke var tilsigtet at sylte Sagen i et saadant Udvalg.

Den Modstand, der er i visse Kredse imod kvindelige Præster, minder i hvert Fald mig om et andet Forhold. Den minder mig om, at der i sin Tid ogsaa inden for Folkeskolen var en meget stærk Modstand